

ת"פ 16673/04/17 - מדינת ישראל נגד אברהם טרגנו

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 16673-04-17 מדינת ישראל נ' טרגנו
תיק חיצוני: 1434/17

בפני	כבוד השופטת סימי פלג קימלוב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אברהם טרגנו

החלטה

בפני בקשה לחזרה מהודאה

1. הנאשם הגיש בקשה לחזרה מהודאה וזאת לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון כתב אישום. לא היתה הסכמה לעניין העונש בין הצדדים.

ביום 21.6.17 הודה הנאשם בכתב אישום המתוקן. מפרוטוקול הדיון עלה שהנאשם אישר את דברי עורך דינו לכך כי הוא מודע לאמור בכתב האישום המתוקן, מבין את תוכנו ומודה בעובדות המפורטות בו.

הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן והסניגור ביקש כי יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן לאור העובדה שלנאשם אין כל עבר פלילי. המאשימה השאיר את שאלת הפנית הנאשם לתסקיר לשיקול דעת בית המשפט והבהיר כי המלצות התסקיר אינן מחייבות את המאשימה. לאור הרשעת הנאשם ביקשה המאשימה להכריז על הנאשם כסוחר סמים.

ב"כ הנאשם התנגד לבקשה וציין כי חומר הראיות מלמד על כך שהנאשם שימש כאיש החזית של הדירה והנאשם טען בחקירותיו במשטרה שהיה חייב כספים לגורמים פליליים שהכריחו אותו שהדירה תירשם על שמו. עוד ציין בא כוח הנאשם שאין מחלוקת שהנאשם היה שותף מלא בביצוע העבירות וכי עד לאותו יום עבר בחברת ברינקס ואין כל ראיה לכך שכספים מכספי הסמים שולשלו לכיסו של הנאשם. ההיפך הוא הנכון, הנאשם הציע לחוקר המשטרה למסור את שמות כל המעורבים בפרשה ומי שסחט אותו. לאור בקשת המאשימה אשר אף מבקשת לחלט את רכבו של הנאשם ולא נטען שבוצעה בו עבירה, ביקש סניגורו כי במסגרת הטיעונים לעונש יותר לו להביא ראיות על מנת לסתור טענת המאשימה בעניין זה.

ביום 7.4.17 הגיש הסניגור בקשה לחזרה מהודאה ובה פירט את נימוקי הבקשה. מנימוקי הבקשה

עמוד 1

עולה כי קיים צורך לנהל הוכחות וזאת לשם הוכחת נסיבות ביצוע העבירה לקולא. זאת ועוד, ציין הסניגור המלומד כי המחלוקת התגלתה בישיבה בה ניתנה הכרעת דין בעניינו של הנאשם.

המאשימה בתגובתה, ציינה כי היא מתנגדת לבקשה וכי על פי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"), ירשה בית המשפט לנאשם לחזור מן ההודיה מנימוקים מיוחדים שירשמו. עוד ציין ב"כ המאשימה כי בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי בית המשפט יאפשר חזרה מהודיה במקרים חריגים, למשל כאשר עולה חשש שההודיה לא ניתנה באופן חופשי ומרצון. עוד ציין בא כוח המאשימה כי הנאשם היה מיוצג לכל אורך ההליך, היה מודע לאמור בכתב האישום המתוקן, הבין את תכנו והודה בעובדות המפורטות בו.

2. ביום 16.7.17 התקיים בפני דיון בבקשה. הסניגור חזר על טיעונו והדגיש כי הוא מבקש לחקור שלושה עדי תביעה בלבד אותם ציין לפרוטוקול: עדי תביעה 8-10.

בנוסף ציין הסניגור כי הדברים שנמסרו לו מהנאשם בדבר העובדה כ קיימים אנשים אחרים העומדים מאחורי החזקת הדירה ולעבירות המיוחסות לו, נמסרו לו רק במועד הדיון שבו ניתנה הכרעת דין וכי הנאשם הסתיר מידע זה מעורך דינו וזאת נוכח חששו מאותם גורמים עברייניים.

זאת ועוד, ב"א כוח הנאשם הסביר כי אין מחלוקת שתשלום בעבור הדירה נעשה במזומן וכי לנאשם לא היתה יכולת כלכלית למשוך כספים ולשלם בעבור שכירות לדירה או לקנות את הציוד. זאת ועוד, טען הסניגור כי הציוד בדירה הובא בידיעתו וכי זו היתה הסכמה בלחץ ואיזמים. בנוסף, ציין בא כוח הנאשם כי החיבור לרשת החשמל לא נעשה על ידו וכי התגורר בדירה כאשר הכל כבר היה מונח שם החל מתאריך 19-20.1.17, זאת לאחר שהדירה נמסרה לו פיזית לו ולאותם גורמים.

3. בא כוח המאשימה הפנה לתגובתו שהוגשה לבית המשפט וטען כי למעשה אין בבקשה לחזרה מהודאה צורך להוכיח חפותו של הנאשם ואת הטענות היה מקום להעלות במסגרת משא ומתן עובר להסדר הטיעון. עוד ציין בא כוח המאשימה כי הנאשם יכול היה לפנות למשטרת ישראל ולהגיש תלונה אודות האנשים אשר איימו עליו וכי כאשר נשאל בחקירותיו, מילא פיו מים וכי לטעמה של המאשימה מדובר במקצה שיפורים לפני שמיעת הטיעונים לעונש.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות וטיעוני הצדדים אני דעה כי יש להיעתר לבקשה וכי מקרה זה נופל לגדרם של המקרים בהם מבקש נאשם לחזור מהודאתו בתקופה שבין הכרעת דין לגזר דין. על פי ההלכה הנוהגת שנקבע בעניין **סמחאת** (ע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמאחת**, פ"ד מה(5) 798(1991)), נקבע כי כאשר נאשם מבקש לחזור בו מהודאתו עובר לגזר הדין, די בכך ש"סובר הנאשם כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו הזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם "נימוקים מיוחדים", הנדרשים בסעיף 153(א) ה"ל" (שם, בעמ' 802).

5. פסקי דין רבים עסקו בהיבטים השונים והנסיבות שבהן יותר לנאשם לחזור בו מהודאתו. ראה לעניין זה: ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.01.2011); ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל (19.01.2004); ע"פ 6349/11 גנס שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל; ע"פ 3991/04 רגבי נ' מדינת ישראל; ע"פ 10518/06 מירון נ' מדינת ישראל.

עוד נקבע בפסיקה, כי העיתוי להגשת בקשה לחזרה מהודאה הוא שיקול מכריע. ככל שהבקשה תוגש קודם לגזר הדין, יטה בית המשפט לקבל בקשות מן הסוג דן כאשר מתקיימת עילה מתאימה וכי בנסיבות כאלה קטן החשש שמא מדובר בתכסיס. מנגד, ביחס לתקופה שלאחר מתן גזר הדין, לרבות בשלב הערעור, ההלכה היא כי על הנאשם להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד.

6. בענייננו, מדובר בשלב טרם הטיעונים לעונש והנאשם באמצעות עורך דינו טען את הדברים מיד לאחר שהורשע. זאת ועוד, בין הצדדים לא היתה הסכמה לעניין העונש, דבר שמקטין את החשש כי הבקשה נסמכת על ניסיון לשפר את מצבו של הנאשם לאחר שהוסכם עונש והוא מבקש לשפר את מצבו נוכח העונש הצפוי לו. שוכנעתי כי לא מדובר במהלך טקטי וכי בקשתו של הנאשם מונעת מרצון אמיתי וכן וכי הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הנאשם טען אותם מיד לאחר שהורשע.

7. אכן, יש צדק במידה מסוימת בטיעוני המאשימה בדבר העובדה שהנאשם אינו מבקש להוכיח חפותו באופן שהנאשם מכחיש כל קשר למעשים המיוחסים לו, אך העובדות אותן מבקש הנאשם להוכיח יש להן משמעות מבחינת עוצמת האשמה המיוחסת לו ונסיבות המעשים המיוחסים לו. מוטב היה לו הנאשם היה גלוי עם עורך דינו ונועץ בו באופן מלא עובר להסכמתו להסדר הטיעון ואולם במצב הדברים בו הנאשם מילא פיו מים ולא היה גלוי עם סניגורו וכי הדברים נודעו לסניגור רק במועד הדין בו הודה, יש לטעמי מקום להיעתר לבקשת הנאשם ולאפשר לו להוכיח נסיבות העבירות המיוחסות לו והמעשים המיוחסים לו.

8. נוכח האמור, אני נעתרת לבקשת הנאשם ומתירה לו לחזור מהודאתו בעובדות כתב האישום המיוחס לו.

9. המשמעות היא שאני קובעת דיון לשמיעת הראיות הטעונות הוכחה. מדברי הסניגור בדיון יש לזמן שלושה עדי תביעה. עדי התביעה מספר 8-10.

10. הצדדים יודיעו לבית המשפט על מועדים מוסכמים עד חודש אוקטובר לניהול ישיבת שמיעת הראיות וזאת עד ליום 26.7.17.

המזכירות תמציא החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ז, 23 יולי 2017, בהעדר הצדדים.